

følge den ærede Ordfører i hans Betragtninger over Vædringsforslaget under Nr. 3, der gaar ud paa at nedsette de Honorarer, som for Tiden gives til Docenterne ved Landbohøiskolen. Det, der er foreslaaet af mig i Lovforslaget, er omtrent det, der for Tiden medgaar, og jeg kan ikke indlade mig paa ved Boteringen af Assistancesummen at forandre Planen for Undervisningen ved Landbohøiskolen. Det drifter jeg mig ikke til at gjøre, uden forudgaaet Correspondance i alt Fald med Undervisningsraadet og med de Mænd, som have nøiagtigt Kjenndskab i saa Henseende. Jeg skjønner ikke rettere, end at jeg, dersom jeg skulde kunne komme igjennem med den foreslaaede Sum, maatte være nødsaget til i alt Fald at affædige en af Docenterne og at forsøge paa, om det, han har at docere, kunde fordeles paa nogle af de andre Docenter. — Hvad Amtmændene angaar, vilde jeg ikke anse det for umuligt, at der vilde kunne opnaas en Overenskomst imellem det ærede Udvalg og mig angaaende disse Mænds Stilling, skjøndt Udvalgets Forslag forringer den temmelig betydeligt, dersom ikke Vædringsforslaget under Nr. 14 var tilstede, hvilket gaar ud paa at lade hele den øverste Administration, som for Landet og Kjøbstæderne samles i Amtmanden, saa at fige svæve i Luften. — Jeg vil ikke kunne gaa ind paa et Forslag, hvoraf Følgen, saafremt man ikke opnaar Enighed med det ærede Thing, vil kunne blive, at ikke blot et eller flere, men en ikke saa ganske ringe Del af Landets Amtmandsembeder kunne blive bestyrede ved Konstitution; det er en Tilstand, hvorpaa jeg ikke er istand til at kunne gaa ind. Jeg maa derfor rejse en aldeles afgjort Modstand imod Vædringsforslaget under Nr. 14, som det er mig umuligt at modtage; men forsaavidt det frafaldes, nærer jeg ikke lidet Haab om, at jeg og det ærede Udvalg skulde kunne komme til en Overenskomst om Amtmændenes økonomiske Stilling. Jeg sagde, at denne blev ikke lidet forringet ved Udvalgets Forslag, og jeg skal fige ærede Medlemmer, hvori denne Forringelse bestaar. Stillingen bliver ikke blot forringet derved, at man ikke tager det mindste Hensyn til Sædtillæget; det har Regjeringen allerede undladt, og jeg kan altsaa ikke beklage

mig derover; men dernæst er man af Hensyn til Udvalgets Forslag ifjor gaaet ned med Alderstillægene fra 3 til 5 Aar, og endelig foreslaar det ærede Udvalg, at der istedetfor „fri Bolig“ som der staar i Lovforslaget, og hvormed Meningen er, at Embedsmændene vel selv skulde vedligeholde det Indre af deres Leiligheder, men at de skulde have en Godtgjørelse derfor, sættes: „Embedsboliger“, hvoraf følger, efter hvad der saavel idag, som ved en anden Leilighed er kommet frem, at de maa vedligeholde det Indre af deres Boliger, uden at saa nogen Godtgjørelse derfor. Da det ærede Udvalg imidlertid ved Siden deraf har frafaldet den Fordring, man stillede ifjor om at nedsette Slutningssagen, skulde dette, skjøndt jeg ingenlunde tvivler om, at det er en ikke saa ubetydelig Forringelse i Amtmandens Stilling, naar vi forresten kunde være kommet overens, ikke have forarsaget nogen endelig Skilsmisse. Jeg maa tilstaa, at jeg nærer en noget større Betænkelse ved at gaa ind paa Forslaget under Nr. 12, hvorefter det i Lønningsloven skal slaas fast, hvad Amtmændene skulde have i Godtgjørelse for Kontorlokale og Embedsbolig, forsaavidt en saadan ikke kan gives dem, og hvorved man fastslaar Godtgjørelsen for Stiftamtmanden for Sjællands Stift til 1,000 Rd., men for ingen af de Andre til mere end 600 Rd. De Herrer ville af Finantsloven kunne se, at nogle af disse Amtmænd ikke have kunnet skaffe sig en anstændig og passende Bolig for den Sum, som det her foreslaas, at man ikke maa overskride, og jeg tror, at Forholdene paa de forffjellige Steder, hvor Amtmændene bo, ere saa forffjellige, at det vanskelig kan lade sig gjøre at blive staaende ved en saadan almindelig Størrelse som 600 Rd. Det forekommer mig desuden, at den lovgivende Forsamling har al den Sikkerhed, der kan forlanges, naar man bibeholder, hvad der for Tiden finder Sted, nemlig at ingen af den Slags Udgifter anses for at være endelig fastslaede, forinden de ere endelig bevilgede igjennem Finantsloven. Det er, tror jeg, en Fremgangsmaade, som kan tilfredsstille Lovgivningsmagten, og som ikke udsætter de enkelte Embedsmænd for at lide et Tab, man